

รธน. มาตรา ๖ และมาตรา ๒๖๔

ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๑ วรรคสอง

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง กำหนดว่าในกรณีที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ให้ส่งความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ข้อโต้แย้งว่าการดำเนินการของศาลฎีกาที่กำหนดให้คำพิพากษาหรือคำสั่งต้องลงลายมือชื่อผู้พิพากษาที่พิพากษาหรือทำคำสั่ง หรือผู้พิพากษาอื่นที่พิพากษาหรือทำคำสั่งคดีนั้น หรืออธิบดีผู้พิพากษาแล้วแต่กรณี จดแจ้งเหตุที่ผู้พิพากษาคณะนั้นมีได้ลงลายมือชื่อและความเห็นพร้อมด้วยคำพิพากษานั้น และกีดไว้ในสำนวนความ ซึ่งเป็นการโต้แย้งว่าศาลฎีกาปฏิบัติไม่ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๑ วรรคสอง และข้อโต้แย้งที่ว่าศาลนำกฎหมายที่ยกเลิกไปแล้วมาใช้บังคับแก่คดี ซึ่งเป็นการโต้แย้งว่าศาลใช้กฎหมายฉบับที่ไม่ถูกต้อง ข้อโต้แย้งทั้งสองมิได้เป็นการโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง จึงให้ยกคำร้อง

ย่อโดย นายศรศวัส มลสุวรรณ
นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญชำนาญการ

นายอรรถวุฒิ รัตนสุภา
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๒

นายสมฤทธิ์ ไชยวงศ์
รองเลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ตรวจ